

„Det nytter vist ikke noget, . . . sig du det hellere,“ sagde hun.

„Din Fa'er!“

Hansine saae op fra sit Stoppearbejde.

„Fa'er?“

„Ja — ingen anden end din kære gamle, blinde Fa'er!“

„Talte Fa'er?“

„Javist! . . . Aa, jeg vilde ønske, jeg rigtig kunde give dig en Forestilling om den Begejstring, ja ligefrem Jubel, hans Fremkomst vakte. Det var i Sandhed hjertegribende!“

„Men kan Fa'er da tale?“ spurgte Hansine i stigende Forbavselse.

„Ja, det var ikke saa meget Ordene, du! Det var hele hans Fremtræden og hans mægtige Sindsbevægelse . . . Ser du, Sogneraadsformanden havde netop talt — lidt langt og lidt for vidtsvævende, saadan som han jo desværre har for Vane — og Resolutionen skulde til at oplæses, da din Fader, der havde Plads tæt under Talerstolen, rejste sig op for bedre at kunne høre, hvad der blev sagt. Men rundt om i Salen blev hans Bevægelse misforstaaet; man troede, han vilde sige noget, og fra alle Sider begyndte man at raabe: Op paa Talerstolen! Op paa Talerstolen! Kort og godt — før din Fader kunde faa sig forklaret, blev han af to Mænd ledet fra sin Plads op paa Tribunen. Han gjorde nu heller ikke stor Modstand . . . og du kender jo hans Undselighed, saa du kan deraf slutte dig til hans og hele Mødets Stemning. Jeg vil i hele mit Liv ikke glemme det Øjeblik!“

„Men . . . men . . . hvad sa'e han da?“

„Ja, som sagt, det var ikke saa meget Ordene . . . det var selve Synet af den gamle, blinde Mand med det store, hvide Haar, der dukkede op der som et endnu levende Vidne fra Trældommens Dage, som han jo virkelig selv næsten har oplevet. Det var som